

A VISZ országos konferenciájának előadásából

Nem maradnak-e éhesek a tanításunk után?

„Sok álmunk valóra vált” – tekint vissza cikkírónk a vasárnapi iskolai tanítás kezdeteire, és felteszi a kérdést: „vajon mi lett azokból a gyermekekből, akiket 25 évvel ezelőtt tanítottunk?”. Továbbá azt fejtegeti, milyen útravalót kaphatott az a két fiatalember, akivel az Úr Jézus találkozott: a gazdag ifjú és a vak Bartimeus...

Lapzártakor tartják a vasárnapi iskolai tanítók konferenciáját, *Tanítani és nevelni: kiváltság és felelősség* címmel, Kovács Barna GYEK-munkatárs előadásának tömör összefoglalóját adjuk közre az alábbiakban.

Egyetemista koromban történt, amikor segítőként alkalmaztak a brassói vasárnapi iskolában: Elizeus életéről tanítottam a leckét és kartonból elkészítettem a korabeli ház makettjét. Szóval nagyon lekötött a tanítás, amikor a két fodros szoknyás kislány jelentkezett és illedelmesen engedélyt kért arra, hogy elfogyasszák a tízórait, mert ők az iskolában is ilyenkor szoktak tízórazni. Kis válltáskájukból elővették és jóízűen elfogyasztották az anyuka által becsomagolt ennivalót, én pedig megvártam őket – azóta sem történt ilyen a csoportomban. Vajon a gyermekek nem maradnak-e éhesek a tanításunk után?

Mi lett azokból a gyermekekből?

25 évvel ezelőtt én is ott voltam Zilahon, amikor a Vasárnapi Iskolai Szövetség megalakult. Olyanok voltunk, mint az álmodók: Talán egy napon saját lapunk, táborunk, konferenciánk, képzéseink lesznek... Sok álom valóra vált, a kemény munkát Isten áldása koronázta meg. De vajon mi lett azokból a gyermekekből, akiket 25 évvel ezelőtt tanítottunk?

Egyáltalán, ha a tanító bepillantást kaphatna a jövőbe, és láthatná hogyan alakul a csoportjában levő gyermekek szellemi növekedése. Megtudtunk-e minden fontosat tanítani ahhoz, hogy a lelki életüket megalapozzuk és életüknek isteni irányvonalat adjunk?

Hiszem, hogy minden tanító felismerhető nyomokat hagy a csoportjában levő gyermekek életében. Nagyszerű dolog látni a volt tanítványainkban Isten munkáját, hallani, hogy évek múltán is a tanított ige meghozta gyümölcsét.

Gyerektanítás a Hargita táborban, 2013., – illusztráció a Harmatcseppek szerkesztőségétől.

A Márk 10-ben olvasunk arról, hogy az Úr Jézus ölébe vette és megáldotta a gyermekeket. Ma is azt akarja, hogy senki ne gátolja meg a gyermekeket abban, hogy hozzá jöhessenek. Az evangélium feljegyzése szerint a továbbiakban Jézus két fiatalemberrel találkozik. Magam elé képzelem azokat a tanítókat, akik gyermekkorukban tanították őket. Nézzük meg, hogy mire tanították meg őket, milyen útravalót adtak nekik az életre:

A gazdag ifjú (Mk 10,17-23)

Gyermekségétől megtartotta a parancsolatokat. Mondhatni a „minta-gyerek”, aki minden vasárnap meg-

tanulta az aranymondást. Tanítójának sok örömteli pillanatot jelentett, amikor elsőnek válaszolt mindig a kérdésekre. Jólnevelt, szorgalmas és törekvő, mint aki „jó családból” származik. Az ilyen gyerek szép jövő elé néz.

Nem volt biztos az üdvössége felől. Gyermekkora óta azon töprengett, hogy van-e örök élete. Az Istennel való kapcsolatát a parancsolatok megtartásában kereste. Reménykedett, Isten talán csak meg van elégedve vele. És minél mélyebbre tekintett önmagába, annál inkább elbizonytalanodott. Ha valaki segített volna neki; és rákérdezett volna az Istennel való kapcsolatra, átsegítve a ketyélő mocsarán.

(Folytatás a 3. oldalon)

Imádkozzunk a gyermekekért és tanítóikért

Hálások vagyunk-e eléggé érettük? Értékeljük kellőképpen, hogy hétről hétre kitartóan foglalkoznak gyülekezetünk gyermekeivel? Munkájukat országosan segíti a Vasárnapi Iskolai Szövetség, összefoglalót a múlt évi tevékenységükről az alábbiakban adunk közre. Aktualitása ennek még, a júniusi gyermeknap mellett, hogy a vasárnapi iskolai tanítók lapzártakor, május 9-én tartanak választókonferenciát Zilahon.

Megtapasztaltuk az Úr irgalmát, kegyelmét 2014-ben is a gyermekek között végzett szolgálatokban. Minden tanítóért és munkáért, az Úrnak adunk dicsőséget.

● Az OCC (Operation Christmas Child) program részeként, az ország három megyéjében (Maros, Hargita, Kovászna) tíz gyermekmissziós helyen (Maros megye: Székelyvaja; Hargita megye: Muzsna, Szentmárton, Székelyudvarhely, Kovászna: Tamásfalva, Bölön, Köpecbánya, Miklósvár, Olt-szem és Bükszád) vették át „*A legcsodálatosabb utazás*” c. leckesorozatot a tanítók a gyerekekkel. Több helyen, e program kapcsán indult újra vagy alakult gyerekklub.

● Szeretnénk megvédeni a gyermekeket a fájdalomtól, a betegségtől, a gyásztól, sajnos ezt nem mindig tudjuk megtenni; a veszteségek ott vannak mindennapi életünkben. Hogyan segítsünk a gyermekeknek szembenézni mindezzel? Ezekre a kérdésekre kerestük a válaszokat a tavaszi kerületi találkozók: Székelyudvarhely, Szatmárnémeti, Magyarlóna, Nagyvárad, Temesvár és Zilah. Témája a konferenciáknak: „*A gyerekek Árnyékországban*” volt. Előadók voltak: Kui Eszter-Enikő, Dr. Balla Annamária és Kovács Barna

● A Bánságban júniusban tartotunk gyermeknapot Arad-Kisszentmiklóson, júliusban a „*Művészetek Hetén*” vettünk részt a Maranatha gyülekezetben. Mindkét alkalomra eljöttek az osztálytársak is, és hisszük, hogy az ige jó gyümölcsöt terem.

● Székelyudvarhelyen június 14-én gyermekmunkás-képzőt szerveztek. Az előadó Baker Ágnes, tréner volt Budapestről. Tapasztalaton alapuló tanulás; Drámapedagógia, Kreatív óraterv tematikákat jártuk körül az egynapos képzésen. Örülünk annak, hogy a több mint 30 jelenlévő között olyan pedagógusok is részt vettek ezen a továbbképzőn, akik nem gyülekezeti körökben tanítanak (pl. iskolai hitoktatók vagy más pedagógusok). A továbbképző abban nyújtott segítséget, hogy hogyan teremtsük meg a gyerekek számára a keresztyén oktatásban az átforgalmazt élet lehetőségét – az ismeretek továbbadásán túl –, a gyerekekkel olyan élő kapcsolatban és olyan befogadó szeretettel, amellyel Krisztus minket is befogadott.

● 2014 nyarán is a GYEK szervezésében Székelyföldön, Hargita megyében, megrendezésre került az „*Örömhír Románia számára*”. Hálások vagyunk, hogy így is terjedhet az evangélium a gyermekek felé.

● Szeptember 14-én, a székelyföldi hálaadó nappal egybekötve, megtartva a székelyföldi gyerekek részére a *II. Székelyföldi Tudóska* című bibliai verseny a Hargita Keresztény Táborban. Három korosztály versenyzett, és bizonyíthatta be tudását és tájékozódottságát az adott bibliai témában: az I-II., III-IV osztályosok és a tinédzserek csoportja. Míg tavaly az *Eszter könyve*, ebben az évben a *Dániel könyve* volt a verseny témája. A végén minden résztvevő kapott ajándékot, de a legügyesebbek nyári

táborozást is nyertek jutalmul. Ezenkívül volt éneklés, játék és kézimunka is, amelyen örömmel vettek részt kicsik, nagyok egyaránt.

● Az őszi Kerületi Választó Konferenciákon megtörténtek a helyi kerületi felelősök és helyetteseik megválasztása. A konferencia témája: „*Szolgálni szárnyalva vagy szárny-szegetten*” volt.

● A Harmatcseppek minden évben igyekezett arra, hogy szépüljön, újuljon. 2015-től negyedévente fog megjelenni; nincs előfizetés, hanem lap számonként lehet megvásárolni. Érdeklődni lehet a vasárnapi iskolai tanítóknál, a VISZ vezetőségi tagoknál, a gyülekezetek lapterjesztőinél.

● Az idei évben frissítettük a VISZ Statisztikát, a gyülekezetekben működő gyermekmunkáról készült nyilvántartásunkat. Összesen 1243 gyermek és tinédzser jár vasárnapi iskolába, akikkel 282 tanító foglalkozik, és 1230 gyermek jár Öröm Hír Klubba, ahol 125 tanító végzi a missziós szolgálatot. Összehasonlítva a négy évvel ezelőtti adatokkal, sajnálattal közöljük, hogy csökkent a vasárnapi iskolások száma (146-tal kevesebb), viszont nőtt a missziós csoportokba járó gyermekek száma (477-tel több). Hála Istennek a missziós lehetőségekért és minden áldásért!

Terveink 2015-re

● Megtartani a II. Ének-Zene napot Szilágyperecsenben, március 14-én (az esemény már megrendezésre került – szerk. megj.).

● Országos Választó Konferenciára készülünk Május 9-én Zilahon. A téma: *Tanítani és nevelni: kiváltság és felelősség*. A konferencia előadója Kovács Barna testvérünk lesz.

● Harmatcseppek terjesztése

● Nyári táborozások

Hálások vagyunk az Úrnak az elmúlt négy év szolgálati lehetőségeiért és a sok-sok áldásért. Imádkozzunk tovább a gyermekekért és azokért a tanítóikért, akik hűségesen, szeretettel és teljes odaadással végzik az Úrtól kapott elhívottságukat.

A VISZ vezetősége

Gyerekkarcok a 2013-as zilahi zenenapról – fotó a Harmatcseppektől, Havas Péter közreműködésével.

Nem maradnak-e éhesek a tanításunk után?

(Folytatás a címlapról)

(Illusztrációk a Harmatcseppektől)

Néha úgy érezte, hogy most végre beszélni fog erről a tanítójával, de ő nagyon el volt foglalva a többi diákkal és az értékes tekerceivel. Mire az iskolát befejezte, már úgy könyvelte el magában, hogy ez nem is olyan lényegbevágó kérdés. Csak nézőpont kérdése.

Fiatalon sikeres és vagyonos volt. Az élet csak engem igazolt, gondolta magában, ahogy az örökölt vagyon mellé egyre többet gyűjtött. Ha nem tartanám meg a parancsolatokat, Isten se áldana meg! Még a tanítóm is mondta, hogy a bőség és gyarapodás annak a bizonyítéka, hogy Isten előtt kedvességre találtunk. Igaz, hogy az ókorban volt egy Jób nevezetű ember, aki vagyona, családja és egészsége elvesztése után is ugyanúgy szerette az Istent, ... de remélem tőlem nem kíván ilyesmit Jehova! Lehet, hogy tévedésből került be ez a feljegyzés a Szent Íratok közé?

Jézus mellett rossz döntést hozott (Mt 19,22). Futva érkezett Jézushoz. Bölcs észjárása hamar felismerte benne a tanítómestert. Végre megnyugtató választ kaphat kérdésére. Csalódott, mert nem ilyen választ várt. A poros ruhás vándortanító minden szava éles tőrként döfte át a lelkét. Nem ehhez szokott a selyemruhás fiatalúr. Gyerekkora óta őt csak dicsérték. Ő soha nem hibázott. Üzleti döntései is mindig sokat hoztak a konyhára. Lénye legmélyéig megalázva érezte magát. Ezt még eddig egy tanító sem mert neki mondani. Pedig milyen jó lett volna, ha gyermekkorában megtanulja: Senki sem szolgálhat

két úrnak. Pénzúr rossz úr, és aki mellette teszi le a garast, az örök életet nem lát.

Bartimeus, vagyis a Timeus fia (Mk 10,46-52)

Meddig szólítanak valakit az apja után? Addig amíg az él és a fia kiskorú. Nem tudjuk, ki volt a tanítója, ha egyáltalán volt. Nagy a valószínűsége, hogy legtöbb ismeretét az „utcán szedte fel”. Mégis több fontos dologra megtanították:

A vak is tud kérni. Vaksága miatt nem kell bezárkóznia és depressziósan otthon ülnie. Hátrányos helyzetét nem kell tragédiaként felfognia és végzetté érlelnie, ki az élet forgatagába! Az esélyt csak úgy lehet üstökön ragadnia, ha ott van, amikor az átsuhan előtte az utcán. Kérni nem szégyen. Az nem lopás. Aki csak kenyeret tudott neki adni, attól nem kért látást, csak kenyeret. De aki meg tudta adni a szeme világát, attól bátran kérte. Bölcs volt az, aki erre az optimizmusra nevelte.

Hitte, hogy Jézus a Dávid Fia és hatalma van segíteni rajta. Mindannyiunkat tanítottak valamilyen hitre. Sok esetben már anyánk és nagyanyánk is hívő volt; és ez jó dolog. A hit Isten ajándéka, de az ajándékot mindig valaki kézbesíti, vagy mondjuk inkább: szívbesíti. Ez a fiatalember nem látott és hitt. Vaksága miatt is minden nap gyakorolta magát a hitben, és mikor Jézusról hallott, már tudta, hogy rá van szüksége. A mustármag méretű hit is óriási dolgokra képes. De jó, hogy ezt vakon is megtanulta!

Nem engedett az akadályoknak. Sokan el akarták némítani és vissza akarták tartani Jézustól. Akkor is Istenhez kiáltani (imádkozni), amikor mások gyáván hallgatnak – ez bátorság! Akkor is Jézus nevét mondani, amikor mások emiatt rádförmednek vagy megaláznak – ez bátorság! Akkor is futni, amikor nem látod a következő lépést, csak az Ő hangját hallod – ez bátorság! Valaki időt szentelt arra, hogy ebben a fiúban ilyen karaktert formáljon.

Azonnal követte Jézust az úton! (Mk 10,52) Csak a pillanatra várt, a gyógyulás pillanatára, és máris tudta mit fog tenni. Nagyon szépen fogalmaz Pál lelki gyermekének, Timóteusnak: „Gyermekségedtől fogva tudod a Szent Írásokat melyek téged bölcsé tehetnek az üdvösségre a Krisztus Jézusban való hit által”. Nagy öröm a tanítónak, amikor látja, hogy a sok ige meghozta a gyümölcsöt. Krisztuskövetőket csak úgy tudunk nevelni, ha mi magunk is vele járunk az úton.

Évek múltán meglátszik, hogy milyen tanítók voltunk. Amikor döntésre kerül a sor, gyermekeink szomorúan mennek tovább, vagy pedig azonnal követik Jézust az úton?

KOVÁCS BARNA
gyermektanító,
GyEK-munkatárs

Gyermekeink Isten szerinti elengedése

Március 23-án, hétfőn nagy szeretettel fogadták a szilágyerkedi nőtestvérek a zilahi missziókerületből érkező testvérnőket és a meghívott előadókat, vendégeket. Az éneklések, majd Kiss Jutka és Bándi Erzsébet testvérnők imára buzdítása felmelegítette a szíveket az előadás meghallgatására.

Meghívott előadónk Bálint Ibolya testvérnő volt, aki alap igéjének a 127. Zsoltárt olvasta fel. A téma: Gyermekeink Isten szerinti elengedése volt. Az elengedés egy olyan lelki gyakorlat, amit megélni kell és járni benne, Istentől tanulhatjuk ezt meg. A teremtsénnél, ott látjuk Istent, aki miután az embert megalkotta és feladatot bízott rá, elengedte, kockáztatva azt, hogy esetleg rossz úton fog majd járni, hogy olyat tesz, amit nem kellene.

Látjuk azt is az igében, hogy a nem elengedés csapásokat hoz az ember életében. Egyiptom fáraója nem akarta elengedni Izráel népét, ezért Isten csapásokkal sújtja egész birodalmát.

A nem elengedés csapásokat hoz az ember életében. A Bibliában sok olyan nőt találunk, akik elengedték, vagy el kellett engedniük gyermekeiket, akkor is, ha ez nem mindig volt könnyű. Jézus Krisztus elmert menni és ránk merte bízni az evangélium terjesztését. Átruházta ránk feladatait.

Meg kell tanulnunk, hogy ne ragaszkodjunk túlságosan semmihez, ami a földhöz köt bennünket, mert egy nap el kell majd engednünk mindent: félelmeinket, fájdalmainkat, szűk látókörünket, jogainkat, elvárásainkat, szerepünket, gyermekeinket; előbb beengedjük őket az életünkbe, majd el kell engednünk.

Vannak, akik nem hajlandók elengedni gyermekeiket, mert lehet nagy a

ragaszkodás feléjük, vagy mert nem jó a kapcsolat a házastársak között. Ilyenkor sokat segít, ha merünk róla beszélni.

Neveljük gyermekeinket úgy, hogy megtanuljanak önállósulni szociálisan, anyagilag és érzelmileg is. Minél inkább elengedjük őket, annál inkább ragaszkodnak majd hozzánk. Szeressük őket és legyünk ott, amikor erre szükségük van. Isten is szeretett bennünket, annyira, hogy kész volt elengedni Fiát ebbe a bűnös világba. Engedte, hogy megalázzák, megkínnozzák és keresztre feszítsék egyetlen Fiát, azért, hogy aki csak hisz benne, majd örök életet nyerjen. Adjuk tovább nemzedékről nemzedékre azt, hogy Isten milyen hatalmasan cselekedett a múltban, és hogy a mai időkben is kész hatalmas dolgokat véghezvinni családjainkban.

Kiváltságnak tartottuk, hogy Horváth Ildikó testvérnő Ausztráliából itthon volt, és köztünk lehetett és bizonyosságot tehetett arról, ahogyan Isten őt átvezette a nehézségeken, amikor kislányukat Isten nagyon korán visszavette. Nagyon sok ima és vetekedés hangzott el ajkán Isten felé, amíg a felülről jövő békesség be tudta tölteni a szívét. A legnagyobb vigaszt abban tapasztalja, hogy tudja, lesz egy nap, amikor újra láthatja majd kislányát Isten országában.

Amiként Ildikó, Nagy Edit testvérnők is bizonyosságot tettek arról, hogy

Istenbe kapaszkodott ő is, amikor nem olyan rég újszülött gyermeküket kellett elengednie. Ő is reménységgel néz a jövő felé, hogy lesz viszontlátás. A sebek fájnak, de Isten jósága és szeretete nem fogyatkozott meg ezekben a nehéz időkben sem.

Vékás Erzsébet testvérnő bizonyágtételében arra bátorított, hogy töltsünk sok időt férjünkkel, mert Isten nem mindenkinek adja meg azt az időt, hogy gyermekei elengedése után együtt lehessenek. A ma a miénk, értékeljük és használjuk ki.

Záró gondolatnak Borzási István lelkipásztor testvérünk a Mk 1:29-31-et olvasta fel, ahol Jézus meggyógyítja Péter anyósát, aki a gyógyulás után azonnal szolgál. Péter anyósa is elengedte leányát, hogy férjével az Urat szolgálják.

Isten áldását tapasztalhattuk és vehettük minden egyes szolgálatból. Adja az Úr, hogy a gyakorlatban is éljük meg mindazt, amit ott hallhattunk és tanulhattunk. Köszönjük a szilágyerkedi testvérnőknek a szeretetét és szolgálatát, amit a finom, meleg vacsorán keresztül is éreztettek velünk.

„Mert Isten úgy szerette az embereket, hogy az egyszülött Fiát adta oda cserébe értük, hogy aki hisz a Fiában, az ne pusztuljon el, hanem örök életet kapjon.” (Jn 3:16, Egyszerű ford.)

PARDI FÉLIXNÉ MATILD

SZÖVETSÉGI HÍREK

„Oh Uram, segíts most; oh Uram, adj most jó előmenetelt!” (Zsolt 118:25)

Ezzel az imádsággal szívünkben tekintünk a következő négy év feladatai és kihívásai elé. Miután megtartottuk a szövetségünk újonnan megválasztott vezetőségének *első gyűléseit*, szükségesnek láttuk, hogy néhány fontos információt osszunk meg a kedves testvériséggel.

• Szövetségünk *tanácsát* a következő személyek alkotják: Albert István Zsolt, Borzási István, Borzási Pál, Budai Lajos, János Csaba, Kelemen J. Sándor, Kis Juhász Vilmos, Máté Zoltán, Papp Dezső, Pardi Félix, Simon András, Szabó László, Szűcs Sándor, Veress Efraim és Veress Ernő.

• Szövetségünk *elnökségét* a következő személyek alkotják: Pardi Félix elnök, Borzási Pál főtítká, Albert István Zsolt főtítkárhelyettes, Budai Lajos missziói alelnök, János Csaba kommunikációs alelnök, Kis-Juhász Vilmos oktatásügyi alelnök és Szűcs Sándor pasztorális alelnök.

• Itt *köszönjük meg* a zilahi, lónai, bihari, székelyudvarhelyi, nagybányai, kolozsvári, szatmárnémeti gyülekezet és körzet áldozatát, megértését, hogy készek voltak felvállalni azt a terhet, ami a lelkipásztoraik vezetői feladatával jár együtt.

További információk:

• A Román Baptista Unióban a következő testvérek képviselik szövetségünket: Pardi Félix elnök, Borzási Pál főtítká, Albert István Zsolt főtítkárhelyettes és Szűcs Sándor alelnök.

• A Keresztyén Cigánymissziós Alapítvány és a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége közti kapcsolattartó személy Albert István Zsolt főtítkárhelyettes.

• A szövetségünkhöz tartozó alapítványok és a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége közti kapcsolattartó személy Albert István Zsolt főtítkárhelyettes.

• A szövetségünkhöz tartozó szakosztályok és a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége közti kapcsolattartó személy János Csaba alelnök.

• A Kulturális Autonomia Tanács és a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége közti kapcsolattartó személy Veress Efraim tanácsag.

• A Zilahi missziókerület jelenlegi megbízott elnöke Szűcs Sándor lelkipásztor testvér.

• A Zilahi Bibliaiskola kinevezett új igazgatója Veress Ernő lelkipásztor testvér.

• A Vasárnapi Iskolai Szakosztály újonnan megválasztott vezetői: Boros Emília elnök és Máté Imola titká.

• A Női Szakosztály vezetőségének választása folyamatban van.

Buzdítunk minden egyes gyülekezetet, *imádságban könyörögnünk* közösen azért, hogy Urunk kegyelme és áldása legyen gyülekezeteink életén és a szövetségünk vezetőinek munkáján. **A SZÖVETSÉG ELNÖKSÉGE**

FELVÉTELI – MAGYAR BAPTISTA TEOLÓGIAI SEMINÁRIUM

A Szövetség égisze alatt Nagyváradon működő Teológiai Fakultás felvételit hirdet a lelkipásztor-képző szakra. Szeretettel várjuk mindazon fiatal emberek jelentkezését, akik elhívást éreznek a lelkipásztori szolgálatra. A felvételi vizsgára a következő feltételek mellett várjuk a jelentkezőket: • Elhívás-tudat a szolgálatra; • Legalább három éves gyülekezeti tagság; • Legalább két éves gyülekezeti igeszolgálat; • Gyülekezeti ajánlás; • Lelkipásztori ajánlás; • Érettségi bizonyítvány; • Önéletrajz.

Az érdeklődők jelentkezhetnek *Kis-Juhász Vilmos oktatási alelnök testvérmél* (tel. 0723-615-266), vagy *Giorgiov Adrián dékán testvérmél* (tel. 0735-500-700). Jelentkezési határidő: **június 15.**

Tudósítás – XI. KELEK: Körösvidéki és Erdélyi Lelkipásztorok Közössége

Agyulai baptista imaházban került megrendezésre, 11. alkalommal a határmenti lelkipásztorok találkozója. A TELEK mintájára, ami a tiszántúli és észak-erdélyi lelkipásztorok találkozója, a körösvidéki és bánági lelkipásztorok is ápolják a kapcsolatot a határon túli szolgatársakkal.

Április 11-én 26 lelkipásztor és avatott szolgálattevő részesült a tesvéri

közösség áldásában. Imára a helyi lelkipásztor, Matuz József buzdított, majd a Körösvidéki Egyházkerület elnöke, Kiss Tibor Péter köszöntése után Boros Róbert, temesvári lelkipásztor vezette be a nap témáját, a gyülekezeti konfliktusok kezeléséről; életközeli volt a téma, elméleti és gyakorlati üzenetben gazdag. Ebéd után interaktív beszélgetésben folytatódott a téma kibontása és

alkalmazása. Másnap (vasárnap), szokás szerint, a vendégek közül néhányan a környező gyülekezetekben szolgáltak igehirdetéssel: Simon András Békésen, Boros Róbert Kétegyházán, Sallai Jakab Sarkadkeresztúron és a többiek Gyulán. A testvéri együttlét megerősítette, hogy szükségünk van összefogásra, mert ez jó és gyönyörűség.

SALLAI JAKAB lp., Arad 2.

Bátorítottuk egymást – élmény marad a találkozás

Tizenketten fejezték be tanulmányaikat 1974-ben a Bukaresti Baptista Szemináriumban: nyolc román ajkú diák, egy német és hárman magyarok: Bertalan Péter, Gergely Pál és Veress Ernő. A 40. évfordulóra a nagyváradi-rogériuszi Harul baptista imaházban emlékeztek. Gergely Pál ny. lp. nyilatkozott a Szeretetnek.

□ Mikor tartották az ünnepséget és hány diák jött el?

– *Gergely Pál:* A román húsvétot követő szombat délután, április 18-án és az azt követő vasárnap délelőtt. Valójában az elmúlt esztendőben kellett volna megtartanunk a 40. végzős találkozót, de két család is hosszabb időt töltött külföldön, tudva azt, hogy jönnek haza, úgy döntöttünk, megvárjuk őket. Tizenketten végeztünk Buka-

lelkipásztora kezdeményezte. Mottónak a János apostol 3. levelének 5. versét választottuk: „*Szeretett barátom, hűségesen jársz el mindenben, amit a testvérekért és az idegenekért teszel*” (Rev. Károli).

□ Hogyan alakult a szombati, majd a vasárnapi program?

– Szombat délután egy órára kellett érkezünk a nagyváradi-rogériuszi

zős tablónkról készült felvétel. Utána köszöntések következtek, közben az énekkar szolgált.

Legelőször Megyesi József ny. lp. kapott szót. Megyesi bácsi a 90. életévébe ért, de nagyon friss, frappáns beszédet tartott. Közülünk is mindenki igével köszöntötte az ünneplő gyülekezetet. Egymás felé is volt néhány bátorító mondata nemcsak a volt teológiai hallgatóknak, hanem a felesé-

Bertalan Péter

restben, ebből akkor három magyar volt, egy német, és a többiek románok, tehát három nemzetiségből állt az akkori osztály. A tizenkettőből öten már az Úrnál vannak, és a német kollégánk sem tudott eljönni. Akik jelen voltak: Badea Pavel, Bertalan Péter, Mânzat Nicolae, Gergely Pál – a feleségükkel együtt –, Cotrău Ioan, akinek a felesége betegség miatt hiányzott; Rancu Ioan, a Román Baptista Unió egykori főtitkára csak szombatra jött el, mivelhogy az ő felesége is beteg; az özvegyek közül részt vett Dugulescu Mărioara, Stefanuțu Măia és Veress Anna. Velünk ünnepelt a Bukaresti Teológiai Szeminárium jelenlegi rektora is, dr. Daniel Mariș és felesége.

A találkozót Badea Pavel diák-társunk, a Harul baptista gyülekezet

Gergely Pál

Harul baptista imaházhoz. Ebéddel fogadtak bennünket az imaházban egy kisebb termében, majd következtek a személyes beszámolók: családi hangulatban ismertettük az utóbbi öt év eseményeit, de felidéződtek a korábbi, meg a diákkori emlékek is. A nap végén ugyanitt együtt vacsoráztunk, majd egy közeli hotelben kaptunk szállást.

Vasárnap délelőtt együtt voltunk a Harul gyülekezettel, fél tízkor kezdődött az áhítat. A Jn 21,15-21 alapján a helyi fiatalabb pásztor, Daniel Burtic buzdított imádkozásra (az Evangélium Hangja Rádió elnöke – szerk. megj.), és a gyülekezet egyik diakónusa. Jó légkörben telt az áhítat, amely alatt a kivetítőn a szemináriumot kezdő csoportképünk volt látható, és a vég-

özv. Veress Ernőné Annuska

geknek is, ahol már nincs a férj életben. A végén a meghívott vendégek szóltak: Miheș Dumitru, Vereș Teodor és Marișcaș Ioan.

A fő igehirdetést a rektor testvér, Daniel Mariș tartotta a Jn 20-ból, amikor Péterék elmennek halászni, majd a Tamás történetével zárta a 21. részből.

Aztán az ünnepség végén kellemes meglepetés ért bennünket, kaptunk újból diplomát: „Diploma de apreciere – Cu dragoste, pentru cei 40 de ani de slujire pastorală”, és az említett ige, a 3Jn-ból. Háromnegyed egykor lett vége az istentiszteletnek, záródékul a „Feltámadt hős”-t énekeltük, majd a dísz-megvendégelés következett, szélesebb körben, más meghívottakkal együtt, az imaház alagsorában. ⇨

Magyerremete – Isten áldásait élvezhettük február első hetében, amikor evangélizáló hosszú hétvégét tartottunk a magyarremetei baptista imaházban. Majd vasárnap délelőtt, február 8-án újszövetségi bemerítési ünnepély volt, amikor két fiatal, Bálint Ruben és Lőcse András Othniel tettek bizonyosságot hitükről és meg is pecsételték azt a bemerítés vizében, s hogy az Úr Jézus Krisztust fogják követni és szolgálni életük végéig. A fiúk a nyári hargitai táborban hallották meg Isten hívását és döntöttek is mellette. A bemerítést gyülekezetünk lelkipásztora, Elekes József végezte. Eként két és új taggal bővült a remetei gyülekezet. Egésznapos vendégünk volt Dohi Zoltán is, aki a Mk 4 1-29 alapján hirdette Isten ígését a magvető példázatról és a „talaj” megmunkálásáról. Az ünnepség alatt fiatalok, az ifikórus, valamint a fűvőszeneke szolgált. Az új tagokra kézrátétellel a lelkipásztor és a diakónus kérte Urunk áldását, amit az egész gyülekezet nevében kívánunk! **(Lukács Sándor Benjámín)**

Csokaly – Gyönyörű tavaszi napra virradtak a csokalyi gyülekezet tagjai április 29-én, elérkezett a várva várt pillanat és megmozdult a bemerítő medence vize, amiért sok ima hangzott az elmúlt esztendőben. Tíz óra előtt a diószegi fűvőszeneke messze csengő hangjára gyülekezni kezdtek a körzetből és a környékről érkező testvérek, de a falu lakosai közül is nem kevesen. Az imaház zsúfolásig megtelt, tudomásunk szerint a faluban ez volt az első újszövetségi, hitvalló bemerítés. Zsisku Lajos ny. lp. a Zsolt 122 alapján buzdította imára a testvériséget. A gyülekezet lelkipásztora a Zsolt 118,26-tal köszöntötte a három bemerítkezőt, majd a Lk 15-ben leírt példázatok ismétlődő mondatával szólította a gyülekezetet az örömteljes ünneplésre: *Örüljetez énvelem...!*, mert a bemerítés a Jézussal való azonosulás, a tanítványság és a Krisztushoz való tartozás jelképe. Ezt követően a fehér ruhások mondták el megtérésük történetét, majd Fazakas György, a gyülekezet korábbi lelkipásztora az ApCsel 8,26-39 alapján hirdette az ígét. A bemerítés után Lovász Tibor nagyváradi missziómunkás a Mt 2,13-14 versei alapján hívta a jelenlevőket Jézus követésére.

A kézrátétellel való imádkozásban Fazakas György, Zsisku Lajos és Kiss Zoltán lp-ok kérték Isten áldását az új tagok életére, utána a helyi és a kágyai gyerekek éneke, és ifj. Sebestyén József nagyváradi missziómunkás köszöntései következtek. Lelket felemelő volt a diószegi gyülekezet énekkarának egész napos szolgálata is.

A helyi gyülekezet közös ebédrel látta vendégül a vendégeket. A paptamási gyülekezetből Tóth József diakónus és Joco fia technikai segítségével élő internet adásban is figyelemmel lehetett kísérni az eseményeket:

<https://www.youtube.com/watch?v=pAqbkU9rx4s&feature=youtu.be>

A képen láthatók balról jobbra: Fazakas György, Kiss Attila, Kiss Hajnalka, Kiss Boglárka és Kiss Zoltán. Az ünnepély felejthetetlen esemény marad, legyen mindenért Istené a dicsőség. Kívánjuk, hogy legyen folytatása, amikor drága megváltónk, az Úr Jézus Krisztus példájára és parancsára újabb csokalyi megtértek pecsételhetik meg hitüket a bemerítés vizében. **(K. Z.)**

Bátorítottuk egymást... *(Folytatás az előző oldalról)*

❑ Milyen képet sikerült kapni a volt diáktársakról?

– Nagy élmény volt egymást újra látni, szétszórva vagyunk az országban, ez előtt öt évvel, 2009-ben volt az utolsó találkozásunk, Bukarestben, a Teológiai szemináriumban. Sajnálattal voltunk azok iránt, akik ezenközben elmentek, gondolok Veress testvérré, meg Ștefănuți-ra, még Bukarestben velünk voltak. Öt évvel ezelőtt mindenkinél letelődött volt a hivatalos szolgálati ideje.

Most nyugdíjasok vagyunk, de azért senki nem tétlen, mindenki tevékenykedik valamilyen munkaterületen

– tehát ez volt a benyomásom... Erős, összetartó osztályt alkottunk, és csak a mi évfolyamunk volt, négy éven át nem hirdettek meg felvételt – ilyen tekintetben is megszorításokkal élt a kommunista éra.

❑ Kitértek-e a következő találkozót?

– Érdekesen alakult, mert az istentisztelet végeztével a rektor testvér meghívott bennünket Bukarestbe, ugyanis hat év múlva a Szemináriumnak száz éves jubileuma lesz (1921-ben alakult az Arad-közi Buteni községben, de röviddel azután Bukarestbe költözött). Tehát, ha az Úr akar-

ja és éltet, hivatalosan is ott lehetünk a megemlékezésen.

Még azt említeném, hogy a Harul gyülekezet is szeretettel vett körül bennünket (a rogeriuszi magyar gyülekezetnek is ők adtak helyet kezdetben – szerk. megj.), jó légkört, együttműködést éreztem náluk.

Tehát élmény marad a találkozás, a beszámoló – bátorítottuk egymást a további munkára – megerősödvé, megerősítve egymást – ahogy odahaza a sámsoni előljáró mondja: „most már nincs más hátra, mint előre”.

Kérdezt: Szilágyi László

Neki van hatalma, hogy a rám bízott kincset megőrizze

Mezei Ödön tavaly ilyenkor végezte Nagyváradon a Teológiai Szemináriumot; a nyár végén kötött házasságot a kolozsvári Berszán Virággal; októberben kezdte el szolgálatát Nagyszalontán és április 26-án történt lelkipásztori felavatása... Bukarestben, vallástanári tanulmányai idején figyelt fel a „*rám bízott kincsre*”, mondotta az avatónnapélyen – életútjának ismertetésekor –, idézve a 2Tim 1:12-t: „*mert tudom, kiben hiszek, és meg vagyok győződve, hogy neki van hatalma arra, hogy a rám bízott kincset megőrizze arra a napra*”.

Megtelt a szalontai magyar baptista imaház ezen a nap-sütéses vasárnap reggelen, pót székeket is kellett elhelyezzenek. Az áhítatot János Levente, a fekete-gyarmati körzet lelkipásztora az 5Móz 31:7-8-ból vett gondolattal indította: *Mózes átadja a szolgálatot, Józsué bekapcsolódik Isten tervébe.* Majd a helybeli Kása István tv. buzdított imára; sokak ajkáról felcsendült a hála, hogy a gyülekezet élén van folytatás.

Az istentiszteletet Pardi Félix szövetségi elnök kezdte meg imával; Kovács Gyula ny. lp. köszöntötte a résztvevőket és vezette a délelőtti menetet. Az ígét Budai Lajos székelyudvarhelyi lelkipásztor hirdette a 2Tim 2:3-10-ből; bátorította a fiatal szolgatársat, miképpen Pál Timóteust: „*maradj hűségesen a teher alatt, őrködj az erkölcs és a tiszta élet fölött, keresd Isten tetszését, emlékezz arra, hogy Jézus Krisztus feltámadt a halálból*”.

Az avatás aktusában Mezei Ödön tv. ismertette önéletrajzát, válaszolt a hitbeli meggyőződésével kapcsolatos, az avatóbizottságtól jövő kérdésekre, a Szövetség elnöke felolvasta az Avatási-iktatási fogadalmat, azt követték az avató lelkipásztorok – Pardi Félix, Budai Lajos, Giorgiov Adrián, Kovács Gyula és János Csaba – kézrátételes imái. Az avatási Igazolvány kézhezvétele után köszöntések következtek.

Örömeinek adott hangot Török László polgármester, hogy egy fiatal

Az avatáskor imádkozó lelkipásztorok (jobbról balra): Pardi Félix, Budai Lajos, Giorgiov Adrián, Kovács Gyula és János Csaba

pár érkezett a városba és kezd el szolgálatot a baptista gyülekezetben. Igaz, hogy itt nincsenek hegyek, mondotta, mint Székelyföldön, viszont itt vannak a „*parnasszusok*” (a költészet, a művészi szép magaslatai – szerk. megj.), utalva Arany János városára, és a baptizmust Erdélyben elindító szalontai gyülekezetre. (Ödön testvér életútjának ismertetésekor hozta szóba, hiányoznak Székelyföld hegyei, amióta a nyugati végeken tanul, szolgál.)

Gene Flack, a dél-karolinai Glenrock baptista gyülekezet lelkipásztora mint a helybeli közösség ismerőse azt kívánta, hogy Isten áldó kezét tartsa a most felavatott pásztor és felesége fölött, mert „*Isten vágya az, hogy titeket gyarapítson, ha hűségesen követitek őt a szolgálatban*”.

Az Úr erejével járjatok, hangsúlyozta János Csaba nagybányai lp., a szövetség kommunikációs alelnöke, idézve az Ézs 40-et: *örökkévaló Isten az ÚR, aki a föld határait teremtette, Nem fárad el és nem lankad meg, hanem erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlén erejét megkoszasítja.*

A volt diáktársat Fűrész Szilasi Rudolf teológiai hallgató köszöntötte, és a Lk 24:46-49-ből a tanítványok értelmét az Írások értésére megnyitó Úr Jézust állította példának. A körzet nevében Balogh Gábor gyülekezeti

vén örömét fejezte ki, és ígérte, megbecsülik pásztorukat, amiképpen arról a Lk 12:26-ban Jézus is szólt: „*ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya*”.

A nőtestvérek részéről Kovács Gyuláné Ilonka köszöntötte a lelkipásztor feleséget; nincs itt senki sem, aki annyira örülne ennek a napnak mint ő – mondotta –, felelevenítve, hogy 35 évvel ezelőtt férjével ugyanígy indultak és tapasztalták meg, hogy *az Úrnak minden útja kegyelem és hűség*; a 25. Zsoltár alapján arra kérte a fiatal párt: maradjanak a teher alatt!

Befejezésül Giorgiov Adrián teológiai dékán mintegy házi feladatot adott – a volt diáknak: csak olyasmit hirdess, amit te is meg tudsz tartani; a gyülekezetnek pedig: imádkozzatok és bátorítsátok fiatal pásztorokat!

Az összejövetelt imával az ágyai Erdős Bálint előljáró zárta és Szűcs Attila missziómunkás Nagyváradról. A gyülekezet és a vendégek együtt ebédelték a helyi művelődési házban.

Délután folytatódott az ünnepély, a felavatott lelkipásztor Egység Krisztusban címmel hirdetett ígét az 1Kor 12:12,17-ből; végül Budai Lajos lp. evangélizációs üzenetet adott át. Egész nap felkészülten szolgált a helybeli gyülekezet énekkara, Mátis Kelemen zene-tanár vezetésével. *(Szilágyi László)*

Május elseje a Hargita Táborban

Isten kedveskedett nekünk, mert a hétből ez volt az egyetlen nap, amikor nem esett. Tudtuk, hogy ez az Ő ajándéka, alázattal és hálával fogadtuk.

Ünnep volt ez a tábornak. Nemcsak a tavasznak örültünk, hanem felüdülés volt látni, hogy megmozdultak a gyülekezetek, kicsik-nagyok egyaránt eljöttek, lelkesen, összefogva, odaadóan. Több mint százan gyűltünk össze, s megtapasztaltuk, hogy az egységben erő van, sok kéz sokat tesz, s a békés hozzáállás áldást hoz.

Az ebédet a szabadban fogyasztottuk el, kellemes idő volt. Együtt énekelünk, imádkoztunk, s olyan ígét olvasott Budai Lajos testvér a 133 zsoltárból, melyet éppen akkor éltünk át: „*mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak! Mint a drága olaj a fejen, amely aláfol a szakállon, az Aron szakállán; amely lefoly köntöse prémjére; Mint a Hermon harmatja, amely leszáll Sion hegyeire. Csak oda küld áldást az Úr és életet örökké!*”

A közösségápolásnak más formájára

Néhány gyülekezetből barátkozók is jöttek, ilyen helyre s ilyen környezetbe talán először, de lehet épp ez kellett ahhoz, hogy Isten megszólítsa őket. Egyikük ezt mondta: „Félelmetesen jól éreztük magunk!”, másik család így távozott: „Mikor lehetne ezt megismételni?”

Imádkozunk a folytatásért. Köszönjük a résztvevőknek a lelkesedést, az ittlétet, a pozitív hozzáállást, az isteni békét, amit magukkal hoztak. Hiszük, mindannyian nyertünk belőle.

JOÓ ERIKA

A délelőtt a tábor előkészítő munkálatokkal zajlott, ebben mindenki képessége s tehetsége szerint részt vett, számunkra ez nagy segítség volt.

is volt lehetőség, délutánra gyerekzsej, nevetés, biciklikérőpörgés, babakocsit toló kismamák, szurkolók hangja, labdák pattogása töltötte be a tájat.

ESEMÉNYNAPTÁR – HARGITA KERESZTYÉN TÁBOR

- Június 22-27: *Gyerekhét*, szervezi Kiss Ottó: 0735501672, kottok@freemail.hu
- Július 19-25: *Ifjúsági hét*, szervezi Tóth Attila: 0735501175, gipsey777@yahoo.com
- Augusztus 10-14: *Lelkipásztorok és családjaik hete*
- Augusztus 24-30: *Országos ifjúsági hét* az EMABISZ szervezésében. Téma: *Élettel teli élet*; részletek az Ifjúsági rovatban, valamint az <http://emabisz.ro/> weboldalon.
- Szeptember 2-5: *Reménység konferencia mozgássérülteknek*, szervezi Kiss Ottó: 073550167, kottok@freemail.hu
- Szeptember 13: *Székelyföldi gyülekezetek hálaadó napja*

Néhány morzsa az emlékekből...

1910. június 19-én tartották az első *apák napját*, egy amerikai hölgy kezdeményezésére, akit – öt másik testvérrel együtt a háborús veterán édesapa nevelt fel – özvegyen. Van ahol más dátumon, vagy hónapban, de a legtöbb helyen, Magyarországon is június 3. vasárnapján emlékeznek az apákra, a nagyapákra és a többi férfi elődre... *Budai Evódia* tavalyi blogbejegyzését adjuk itt közre, amelyet édesapja hazaköltözésének napján írt.

Csak néhány morzsa az emlékekből, ami ma este eszembe jutott:

Gyerekkoromban, reggelente, iskola előtt, főtt tojást készített, s az enyémet mindig hamarabb kiszedte a forró vízből, hogy lágy tojás legyen. Mert én úgy szerettem. Mert ő úgy szeretett...

Hét-nyolc éves koromig több nyáron is elvitt a tengerre, mert kezelésre volt szükségem. Volt, hogy csak ketten mentünk. Minden reggel korán felkeltünk, hogy friss sós levegőt szívjunk. Szaladtunk a parton... Elfáradtam, s kintartásra készítetett, azt mondta: „Mikor jön a hullám, akkor futáás...!” Kiáltottam: „humlámzik, apuka, humlámzik...” És szaladtunk, szaladtunk... és azt hittem, hogy az én édesapám olyan kitartó, olyan erős, hogy sose fog meghalni...

Fenyített. Nem tette sokszor, de amikor tette, az egyenes intés volt, ha kellett kemény következménnyel (nem a testi fenyítésre gondolok, inkább jóvátehető módon...), de mindig mondta, hogy szeret. Ekkor értettem meg, hogy az intés, a fenyítés a szeretet nyelve Istennek is, hogy helyreálljunk, hogy a kapcsolat rendeződjön... Példát mutatott, hogy kell megalázkodni, elismerni, beismerni bűneinket, tévedéseinket, hisz neki is voltak.

Tinikoromban sokszor elmentünk fagyizni. Később kiderült, hogy míg én a fagyalotot is szerettem, ő inkább a „fagyizásért” sétált velem hosszan. A „szívügyeimet” is bátran elmondhattam. Megértett, imádkozva nyújtotta a védelmet. Nem készítetett képmutatásra. Édesapám szinte minden igehirdetése után kérte vagy megengedte, hogy véleményem mondjunk és kérdezzünk. Akár a hitelességet illetően, de még „homiletikai” vagy formai véleménynyilvánítás is lehetett:)). Ez már kicsi korunktól így volt. Megalapozta azt nálunk, hogy mindennél fontosabb a nyílt és őszinte

hívó élet. Könnyebb volt így nekem is növekedni, miközben nem tagadtam meg a korommal járó sajátosságokat. Megmaradhatott a nyílt kommunikáció, és nem kellett bujkálnom a szüleim, vagy a gyülekezet előtt, mert éppen tini éveim éltem például.

Tudatosan segített abban, hogy Jézust lássam nagyobbaknak a szüleimnél. Majd arra is, hogy a férj nagyobb tekintély az apánál. Mielőtt még férjem lett volna. Jó barátok voltunk. Sokszor mondta: „maradjunk mi jó barátok”. Miközben húgom is felcseperedett, láttam, hogy vele is ugyanilyen védelmező

(A fotó illusztráció.)

baráti kapcsolatban volt (talán a lányait jobban féltette...) Ez rendjén is volt. De azt mindig csodáltuk testvéreimmel, hogy élete végéig barátja tudott lenni az előkelőnek és a megvetettnek is. Utolsó heteiben is tanúja voltunk, hogy türelmesen hallgatta végig sokadjára is egyik hátrányos helyzetű barátját... Mindenkihez találta a szót.

Elfogadtam az Úr Jézust már nagyon fiatalon, és ragaszkodni kezdtem Krisztushoz általa. Ahogyan imádkozott még születésem előtt, hogy a lánya munkatárs legyen, mint Pál apostolnak Evódia, megadatott. Sokat mentem vele családot látogatni, missziózni, ha kellett biciklivel, gyalog, egyik falutól a másikig, vagy éppen vonattal.

Egyszer az erdőben eltévedtünk, mert esteledett és nem láttuk az utat. Akkor tanultam meg, hogy „járt utat járatanért csak meggondolva, óvatosan, és imádkozva hagyjon el az ember”. Így írt erről az élményről édesapám a könyvében:

„Evódia közben kérdezgette: – Sok van még hátra, Apuka?

– Már csak kicsi-biztatgattam.

– Megtaláltuk az utat? – faggatott tovább.

– Meg.

De nem mondtam neki, hogy a visszafelé vezető utat találtuk meg.

...Megdagadt a bokám, s a buszmegállótól még 20 percet kellett gyalogolnunk hazáig. Amit én mondtam neki korábban, amikor biztattam, hogy még egy kicsit, még egy kicsit, mert mindjárt megtaláljuk az utat, azt ő mondta nekem hazafelé:

– Apuka, még egy kicsit, még egy kicsit, mindjárt otthon vagyunk!”

„...Még egy kicsit, még egy kicsit, mindjárt Otthon vagyunk”. Talán ez jellemezte az elmúlt másfél évet, amit ajándékba kaptam az Úrtól, hogy itt közel lakhattam az itthonhoz. Sokszor kezet csókolt nekem ebben az időszakban. Aztán többször is szorosan megölelt. És minden alkalommal úgy köszönt el, hogy:

– Viszontlátásra!

Elköszönök most már én is: Viszontlátásra édesapám! Csak egy szempillantás... addig is imádkozom. Imádkozom, ahogy édesapám. Ígérem, hogy én is körbejáróm a világot minden nap. A szenvedés fehér gyűrűjével, amilyen édesapámnak is volt a kisujján, hogy emlékeztesse. Megtaláltuk, hogy még sokat készített belőle a gyógyszeres dobozából, ha elhasználná. Mert imádkozni szüntelen kell...

BUDAI LAJOSNÉ EVÓDIA

„A szülői feladat csapatmunka: anya és apa együtt neveli a gyermekeket. Sajnos túl sok olyan apát ismerek, aki nem vállalja ezt a felelősséget. Túl sok férfi bukik el abban, hogy gyermeke életében valóban tevékeny szerepet játszon, az anyára hagyva a munka neheztét” – *Josh McDowell* keresztyén író hangsúlyozza ezeket „*Az apai kapcsolat*” c. könyvének az elején. Majd hozzáteszi, segíteni szeretne nekünk, apáknak megérteni Istentől kapott szerepünket, hogy valóban társává válhassunk feleségünknek abban, hogy együtt szeressük, neveljük, tanácsoljuk, dédelgessük és erősítsük gyermekeinket.

Aki hisz és megkeresztelkedik...

Örömmel vettük kézbe az év elején az első ránézésre is komoly, súlyos könyvet – mérete, mint egy nagyobb családi Bibliáé –, a kemény kötésben megjelent 431 oldal roppant érdekes olvasmányának ígérkezett. A kötet keletkezésének történetéről az erdélyi szerkesztőt, Kovács Józsefet kérdeztük.

□ Mikor kezdődtek és mennyi ideig tartottak a könyv munkálatai?

– Kovács József: Ennek a kötetnek a gondolata 2008-ban vetődött fel, amikor a 2009-es ünnepségekre készültünk, a baptisták megjelenésének 400. évfordulójára. Akkor úgy gondoltuk, hogy jó lenne egy olyan kötetet megírni, ami a baptisták történetével, életük leírásával és egyes kiemelkedő személyek bemutatásával foglalkozik. Fontos, hogy minden generáció megértse gazdag történelmi örökségünket, és hogy mit tett Isten annak a közösségnek az életében, amelyikbe tartozunk. Tehát fontosnak láttuk a baptista identitásunkat megerősíteni.

□ Mikor jelent volna meg?

– A szerkesztői munka már 2008-ban megkezdődött és akkor adtam ki a feladatokat az íróknak. A megjelenés azonban nem valósulhatott meg 2009-ben, mert az írók nem készültek el idejében munkájukkal. Így a tervezet jubileumi kötet, már nem jubileumi kötetként kellett megjelenjen. A könyv kiadásának lendületet adott, amikor a magyarországi testvérekkel összefogtunk. Ugyanis ők is terveztek egy hasonló munkát, amiben nevesebb baptisták életrajzeit kívánták közölni. Mivel egyesek tudtak az erdélyi tervről, ezért az az elgondolás született, hogy a két tervet hozzuk össze egy közös munkába. A magyarországi szerkesztővel, Bereczki Lajos testvérrel így kerültem munkatársi kapcsolatba. Átnéztük együtt a tervet, kibővítettük

a tervezett történelmi és leíró részt és még más jelentős személyiségeket is bevettünk az életrajzi részbe. Az újabb fejezeteket magyarországi íróknak adtuk ki. Mire elkészültek a kéziratok, akkorára lehetővé vált magyar állami támogatás megszerzése is a könyv kiadásának fedezésére.

□ Mennyire sikerült megvalósítani a kitűzött célt?

– Amint fentebb említettem, a célunk a baptista történelem és a baptisták életének népszerűsítése volt, a baptizmus 400 éves jubileumának kapcsán. Nem tudományos könyvet akartunk írni, hanem a meglévő ismereteket egy kötetben, eredeti szerkesztési ötlet alapján összegyűjteni és a testvériség kezébe adni.

A célunkat kisebb hiányosságokkal sikerült megvalósítani. Egy vagy két fejezet, témakör hiányzik még a könyvből, de a jelenlegi formában is hasznosnak találom. Hálásak vagyunk a szerzőknek, akik vállalták a fáradságot, hogy megírják a rájuk eső részt.

□ Az írók három magyar baptista régiót képviselnek, 11-en erdélyiek, terveznek-e további, hasonlóan szép együttműködéssel készülő kötetet?

– Jó lenne egy összmagyar írói csapatot létrehozni és időnként közös munkákat megjelentetni. Az újrakult erdélyi Baptista Történelmi Bizottság jó kapcsolatot kíván ápolni a magyarországgal. Az a tervünk, hogy minden évben találkozzon a két bizottság, hogy a közös feladatokat megbeszéljük és együtt dolgozzunk. Remélhetőleg ebből az együttműködésből történelmi munkák is meg fognak születni. Már van egy közös tervünk a láthatáron, ami még csak ötlet fázisban van és a következő hónapokban kell konkrét döntéseket hoznunk vele kapcsolatban. 2017 különleges jubileumi esztendő lesz a protestáns egyházak számára, ugyanis akkor fogjuk ünnepelni a reformáció 500. évfordulóját. Erre az alkalomra szeretnénk megjelentetni egy olyan munkát, amely a reformációt sajátos baptista szempontból értékelné ki.

Szükségesnek látjuk, hogy a magyar protestánsok előtt az anabaptisták rehabilitálva legyenek, úgy ahogy ez világszinten is megtörtént. Jelenleg a magyar protestánsok nagy része az anabaptistákat a reformáció egy tévelygő ágának tartja, és elvitatják tőlük az evangéliumi mozgalom jelleget. Ezt a helyzetet szeretnénk tisztázni.

Ugyanakkor szükségesnek találjuk, hogy a reformáció bizonyos tanáival dialógusba lépjünk és baptista szempontból kiértékeljük azokat. Egy ilyen munkához megfelelő írókat kell majd találnunk, de reménykedünk hogy sikerrel járunk és ezt a tervet is meg tudjuk majd valósítani az Úr segítségével.

□ Köszönjük a tájékoztatást!

(Kérdezett: Szilágyi László)

Előkészített szív

„A ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy elveszen egy is e kicsinyek közül.” (Lk 24:14)

Jézus egyértelművé teszi számunkra, hogy a kicsinyekről való gondoskodás nagyon fontos. Mindazoknak, akik befolyást gyakorolnak a zsenge korban levő gyermekekre, óvatosságnak és körültekintőnek kell lenniük.

Minden gyermek hatalmas lehetőségeket rejt magában. Van olyasmi, amit nem írhat szíriusz elő a fiatal léleknek, viszont Isten előírhatja. Isten akarata, hogy egyetlen gyermek se vesszen el. Elfogadni az Isten családjába való tartozást minden ember szabad választása, de az előkészített szív olyan, mint a jó talaj, amelybe Isten igéjét elvethetjük.

Ne hagyj mindent másokra. Ha nincs családi kötelezettséged, keresd annak a lehetőségét, hogy tanítsd az evangélium igazságát azoknak, akiket Isten az utadba helyez.

(Igazgyöngyök, 2015. május-június.)

A szatmárnémeti ifjúsági konferencia éneklés-vezetői

Pünkösöd a mindennapokban

Mi jut eszedbe pünkösdről? Talán égő tűzlángok? Talán a csoda? Talán Isten különleges megnyilvánulása? Talán kevésbé gondolsz arra mindennapjaidban, hogy az Úr, aki akkor cselekedett, ma is ÉL!

Nemrég emlékeztünk erre húsvétkor, hogy Krisztus meghalt értünk, de fel is támadott. Ő ÉL! Jelenti ez számokra azt, hogy bár láthatatlan, mégis keze nyomát észleled, munkáját felismered saját életedben és mások életében – amit Isten most már nem, mint látható személy, hanem mint láthatatlan Szentlelke által végez? Jelenti ez számokra azt, hogy leteszed mindazt, ami a tied és mindazt, ami te vagy, hogy ne te, hanem ő élhessen, és Lelke által munkálkodhasson?

Az Úr azok számára is elérhetővé tette ezt az ajándékot, akik bár nem voltak ott az első pünkösdön, mégis évszázadokkal később hitre jutottak. Éppen azért, mert ő ma is él és Lelke által ma is végzi üdvözítő munkáját.

De rajtad keresztül is? „*Mi nem hallgathatunk arról, amit láttunk és hallottunk*” (ApCsel 4,20) – olvassuk az igében a tanítványokról. És te? Vettél-e már erőt, hogy bátor bizonyágtevője legyél neki és mindannak, amit az Úr végzett az életedben?

„*Hanem veszték erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig*” (ApCsel 1,8).

Pünkösdkor az apostolok úgy hirdették az evangéliumot, hogy mindenki érthette a maga nyelvén. Nekünk is úgy kell bizonysgot tennünk arról,

amit az Úr életünkben végzett, hogy a különböző életkorú, hátterű ember számára is érthető legyen. „*A föld mind végső határáig*”, az élet minden területén vissza kell tükröznünk, be kell mutatnunk Krisztust.

Bátor szavaink mellett bizonysgot kell tennie a Lélek gyümölcsének is az életünkben. Így lehet meggyőző ereje annak, amiről bizonysgot teszünk. Ahol Krisztus Lelke uralkodik a szívben, ott vége van a káosznak, a kifosztottságnak, ürességnek, felfordulásnak, a rendtelenségnek. Vegyünk erőt a bizonysgátételre, bár „*megfélemlítő*” az ellenszél a világban, amivel talán mi fiatalok szembesülünk a leginkább.

Amennyire járunk Lélek szerint a Krisztusban, annyira fogjuk leginkább megtapasztalni erejét, hatalmát, segítségét, munkáját. Az ApCsel 2:38 világosan elmondja, hogy a Szentlélek elnyerése kéz a kézben jár a megtéréssel és a bűnök elhagyásával: „*Térjete meg, és keresztelkedjete meg valamenynyen Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát.*”

Van, aki annyira szeretné „venni” a Szentlelket, hogy a sorrendet felforgatva és az ígét felhívítva fő céljává válik egyfajta érzélgős átélés, eufórikus élmény és elsősorban nem a Krisztus iránti szeretet és szolgálat, az Isten akarata szerinti élet és bizonysgátétel, a szentségben való növekedés. Nem

lehet egyszerre „jó érzés”-sé hamisítani azt, ami Istentől származik, ami szent és világos. „*Intelek titeket: a Lélek szerint éljete, és a test kívánságát ne teljesítete. Mert a test kívánsága a Lélek ellen tör; a Léleké pedig a test ellen, ezek viaskodnak egymással, hogy ne azt tegyete, amit szeretnéte.*” (Gal 5:16-17)

Az út Krisztus, tehát krisztusi élet nélkül a Szentlélek nem tölt be és nem éri el bennünk rendeltetését, azt hogy:

- tanítson és emlékeztessen (Jn 14,26);
- bizonysgot tegyen Róla (Jn 15,26);
- elvezessen minden igazságra (Jn 16,13);
- hirdesse az eljövendő dolgokat (2Péter);
- összekösse a hívőket (Jn 14,20);
- vigasztaljon és átvezessen ezen a világon az Úrhoz (Róm 8,14);
- legyőzze ömberünket (Gal 5,16-17);
- szót adjon a szánkba, amikor imádkozunk az Atyához (Róm 8,27);
- elpecsételje mindazokat, akik Krisztusban hitre jutottak és hívőkké lettek (Ef 1,13).

Tegyük szabaddá az utat Isten Lelke előtt, hogy mindezeket elvégezhessen bennünk!

JÓZSA ZSOLT

EMaBISz vezetőségi tag

HIRDETÉS

Kedves fiatalok, egy különleges lehetőséget szeretnénk meghirdetni. A *Barnabás Alapítvány* jóvoltából az ifihéten, mely augusztus 24-30. között lesz a Hargitán, kedvezményesen táborozhatnak a fogyatékkal élő fiatalok. A táborozás díja így 100 lej, de a helyek száma korlátozott – 4 darab kétszemélyes, akadálymentesített szoba: 4 személynek és gondozójának, vagy ha gondozó nem szükséges, akkor 8 fiatalnak.

- A barnabasfound@gmail.com címre kell pályázni, nagyon egyszerűen:
 - Bemutatkozással, a részvétel megindokolásával (miért szeretne részt venni a táborozáson) lehet jelentkezni, és egy csatolt hivatalos irattal kell igazolni az egészségi állapotot (a gondozónak is meg kell adnia nevét, életkorát, foglalkozását és kapcsolatát a fogyatékkal élővel).
 - Számít a beérkezési sorrendje is a pályázatnak.
 - Egy ajánlás a lelkipásztortól vagy hívő baráttól bár nem kötelező, de előnyt jelenthet.

Épüljünk együtt!

A fenti mottóval került sor, a létszám tekintetében regionális kereteket jóval túllépő ifjúsági találkozóra április 18-19-én Szatmárnémetiben. A találkozó ötlete már rég megszületett, ezért hónapok óta imában készülve és szervezkedve vártuk a konferenciát.

A mottó alapötletét az 1 Thessz 5:11 adta: „*Építse egyik a másikat*”. A közel 400 fiatal a lelki építés témakörében hallhatott szolgáltatásokat, így épülhettünk együtt.

A két teljes napra tervezett konferencia szombat reggel énekléssel, majd Szűcs Sándor helyi lelkipásztor köszöntésével kezdődött. Ez után Szabó Szilárd EMaBISz-elnök, csikszeredai lelkipásztor buzdított imára. A szombat délelőtti előadáson Novák Zsolt gyergyószentmiklósi lelkipásztor szolt a „*Ráépülés*” témakörben a megtérésről, és Krisztusra, mint „*kősziklára*” való épülés fontosságáról.

A kiadós ebéd, valamint a beszélgetésre is lehetőséget nyújtó szünet után két érdekes és aktuális témát feldolgozó szeminárium közül választhattunk. Marius Cruceru, a

nagyváradi Emanuel egyetem tanára a kudarcokkal való szembenézésről, Borzási István szilágyperecseni lelkipásztor a bibliafordításokról, a tiszta íge megértéséről szolt.

Egy rövid frissítő szünet után, az esti összejövetelen Novák Zsolt tv. szolt a „*Felépülés*”-ről. A babiloni ifjak példája alapján kiemelte azon tényezőket, amelyek szükségesek a lelki növekedéshez: eltökéltség, imádkozás, lelki közösség... A vacsora után újból zsúfolásig megtelt az imaház, a fiatalok együtt énekeltek Pintér Bélával az ismerős énekeket.

A vasárnap reggel gerincét az áhítat, a helyi fiatalok lelki életre serkentő jelenete, és egy megtérő bizonyosságtétele adta, amely után Borzási Pál magyarlónai lelkipásztor előadása következett. A tanítás a

Kolossé 3 alapján nyelvtani, matematikai és logikai megközelítésből az „*Átéépülésről*”, megsejtelődésről szolt.

A délutáni szemináriumokon Balla Annamária pszichológus a pályaválasztás, Kovács Barna helyi gyülekezeti vén-CEF munkatárs a misszió fontosságát tárta elénk.

A záró istentiszteleten ismét Borzási Pál lp., a nagy szövetség főtitkára szolgált a „*Beépülés – szolgálat*” témakörében; a szolgálat jellemzőiről és fontosságáról beszolt a 4Móz 10:28-36 alapján.

Összeségében mind a szervező gyülekezet és ifjúság, mind a vendégek visszajelzéséből az csendült ki, hogy Isten kegyelméből áldott, építő konferencia volt Szatmáron.

VÉKÁS BENJÁMIN

A szatmárnémeti ifjúsági konferencia, a felvétel Novák Zsolt misszionárius előadásakor készült.

HIRDETÉS – Továbbra is rendelhetők Bibliák, keresztyén könyvek, CD-k, keresztyén jellegű kiadványok; címeink: Kovács Zsolt, Str. Corneliu Coposu nr.11, bloc X11, sc. C, ap. 41, Cod 410445 Oradea. Tel: 0724490634, 0743832173 e-mail: zsolti.kovacs@gmail.com; Kovács Judit, Str. Lucian Blaga nr. 2, Loc.: Beclean, Jud. Bistrita-Nasaud Tel.: 0748407017. Isten áldását kívánjuk a testvéreknek, Kovács Zsolt, könyvterjesztő

Az *Ifjúsági élet* anyagát gyűjtötte és szerkesztette: DOBAI GYÖNGYI (mustarmag.emabisz@gmail.com)

Az Arad-belvárosi gyülekezet április 28-án Fazekasvarsándon, a kis misszióállomáson gyűlt össze, **Málík Ildikó** temetésére, akit 51 évesen, súlyos betegségéből szólított magához az Úr. E hosszú idő alatt férje példás módon ápolta.

A Málík családhoz Isten különböző próbák által közeledett: a férj egyik műtétje után Ildikónak egy hívő munkatársa

meglátogatta őket és beszélt nekik Jézusról. Aztán jövégettek a házi alkalmazók, míg megértették, szükségük van Isten kegyelmére és az üdvösségre. Megtérésükről tavaly, szeptember 28-án, a bemerítés vizében is vallást tettek Aradon. Lelkileg növekedtek mindketten és ez idő alatt Isten készítette Ildikót az elköltözésre annyira, hogy halála napján azt mondta férjének: „*Ne sirassatok, én megyek haza!*”

A temetésen népes hallgatóság előtt hangzott a Jel 7:13-17-ből az ige, a „*megszámlálhatatlan sokaságról*”, biztatva mindenkit arra, fogadják el a Jézus Krisztus áldozatát, hogy egy napon ott lehessenek a mennyben. A sírnál az 1Thessz 4:13-18 szerint a feltámadás valóságáról és az élő reménységről szolt az ige. Hisszük, az elhintett igemagvak nem hullnak a porba. Énekekkel az Aradról érkezett testvérek szolgáltak, a helyiekkel együtt. Kívánjuk Istenünk vigasztalását a hátramaradt család részére. **(Simon András)**

Berettyószéplakon március 7-én kísértük utolsó útjára **Ősz Pált** (81). A gyászistentiszteleten vigasztaló igéket a gyülekezet lelkipásztora, Fekete Csaba a 2Tim 1,8-14 szerint hirdetett. A temetőkertben Borzási Gyula tv. (Margitta) a 31. Zsoltár 6. vers alapján beszélt arról, hogy miként lehet reménysége a hívő embernek az örök élet felől. A gyászszertartáson egy összevont énekkar és zenekar szolgált. Elhunyt testvérünk 57 évet élt házasságban feleségével, Balla Bertával, az Úr három gyermekkel áldotta meg őket. Az utóbbi időben betegségeket kellett elszenvednie, amit ő nagy türelemmel viselt. Kívánjuk a hátramaradt özvegy és a gyászoló család számára az Úr kegyelmét és vigasztalását. **(F.Cs.)**

Április 27-én Bihardiőszegen **Máthé Barna** testvértől búcsúztunk, aki 82 földi évet kapott teremtetőjétől. A kápolnánál Kiss Zoltán lp. (Zsolt 62,2-3; 6-9), a sírnál Zsisku Lajos ny. lp. (1Kor 15,14-17) hirdette a vigasztalás és a feltámadás üzenetét, a nekrológot Zsisku tv. ismertette. A gyászszertartáson a helyi gyülekezet énekkara szolgált. Az Úr adjon vigasztalást a gyászoló özvegynek és a családtagoknak, hogy Dávidhoz hasonlóan Istenben megnyugodjon a lelkük! **(K. Z.)**

Március 30-án temettük **Puie Máriát**, aki 82 évet kapott az élet Urától. Testvérmőnk családja 60 évvel ezelőtt, Dobresti környékéről költözött Diószegre; román ajkúak voltak, de példaadó hűséggel szolgálták az Urat a diószegi magyar baptista gyülekezetben. Testvérmőnk élete utolsó heteit Belényesben töltötte kedves fiának a családjánál – itt kapta a mennyországba hívó üzenetet. Diószegről tízen mentünk el Belényesbe a temetésre, együtt szolgáltunk román ajkú testvéreinkkel. A kápolnánál Istoc Traian és Fofia Nicolae mondott vigasztalást (Zsolt 90,1-12), Kiss Zoltán diószegi lelkipásztor a Fil 3,20-21 alapján román nyelven bátorította a nagyszámú hallgatóságot. A sírnál ifj. Szabó Mihály az

1Thessz 4,13-18-ból szolt, Zsisku Lajos ny. lp. szintén román nyelven hirdette: „*Jézus feltámadott, mennybe ment, de visszajön újból, és mi is feltámadunk!*”. Az Úr áldja meg az igét, és vigasztalja a gyászoló családot. **(Zs. L.)**

Április 7-én, húsvét harmadnapján gyászistentiszteletre gyűlt össze a szilágyballai gyülekezet özv. **Bonczipai Ferencné** (szül. **Király Boriska**) koporsója körül. A háznál Veress Ernő lp. Jób szavait idézte: „*Tudom, hogy az én Megváltóm él*”, ez a bizonyosság békességet, biztonságot, boldogságot ad.

Király Tibor ny. lp. az 1Pt 1:3-4 alapján beszélt az élő reménységről, melynek forrása Isten irgalmassága, alapja Jézus Krisztus feltámadása, feltétele az újjászületés, célja pedig a mennyország, amely a nyugalom, vigasztalás, találkozás, szépség és az élet helye. A gyászistentisztelet a *Feltámadt Hős* c. énekkel zárult. A temetőkertben Veress Ernő lp. a Jel 19:9 verse alapján hívta a jelenlevőket a „*Bárány vacsorájára*”; az ének- és zenekar szolgálata is ünnepélyessé tette a temetést.

Özv. Bonczipai Ferencné 1941-ben született, legkisebb gyerekként id. Király Józsefék családjába. A '60-as évek ébredése idején tért meg; 1966-ban házasságot kötött Bonczipai Ferencel, az Úr három gyermekkel és 11 unokával áldotta meg, „*Szerette az övét, mindvégig szerette őket*”.

A gyülekezetet is nagyon szerette, hűségesen szolgált és vállalta, hogy jobb az Úr házában egy nap, mint máshol ezer. Utolsó éveiben betegségek támadták meg szervezetét, és már nagyon várta, hogy „*ez a romlandó test romolhatatlanságot öltönn magára*”. Fizikai gyengesége ellenére sem restült meg a jó cselekvésben, élete követendő példa marad számunkra. Hiányát érezzük, és az ige szavaival vigasztaljuk egymást: „*Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengejük lőn azoknak, akik elaludtak*”. **(Szilágyi Erzsébet Sára)**

Kabai Piroska (Kabai János diakónus felesége) 73 éves korában lépett az örökévalóságba, temetése március 3-án volt Szilágynagyfaluban. A gyászistentiszteletre sokan eljöttek, az 1Kor 1:3-4 alapján Nagy István helybeli lelkipásztor a vigasztalásra szoruló emberről szolt, a vigasztaló Istenről és a megvigasztalt ember szolgálatáról. A magyarországi Vecsésről ifj. Tótós János lp. a közös élményeket elevenítette fel. Kocsis Barna gyergyói misszionárius Ábrahám életét példázva szolgált, végül Szekrényes Pál lelkipásztor vigasztalt, élő reménységünket megfogalmazva. A temetési istentiszteleten közreműködött a helyi ének- és zenekar.

Testvérmőnk 1942. február 2-án született Ippon, Fazakas Mihály és Mária hatodik, legkisebb gyermekeként. Már gyermekkorban szembe kellett néznie az élet nehézségeivel: rokkant édesapja mellett sokszor kemény férfimunkát kellett végeznie. 1956-ban, 14 évesen merítkezett alá Ozsvát Ferenc tv. által. 1961. május 10-én kötött házasságot Kabai Jánossal, három gyermekkel áldotta meg őket Isten: János, Éva és Márta. Egészségi állapota különösen a három évvel ezelőtti balesete után romlott meg, amikor medence- és combnyaktörést szenvedett. Ennek ellenére igyekezett a gyülekezeti összejöveteleken részt venni, amennyiben állapota ezt engedte, nagyon jól érezte magát Isten házában. Elköltözése előtt egy héttel súlyos beteg lett, többé nem kelhetett már fel; az őt hűségesen ápoló férjének elmondta, mennyire szeretne már az Úrnál lenni. Két nappal halála előtt, a házi

istentiszteleten – ahol hét testvér gyűlt össze – imádkozott velünk utoljára; itt hangzott el utolsó földi szava. Isten közelségével erősítse a gyászolókat! *(Nagy István)*

Ötven nap eltéréssel kísértük utolsó útjára az Orbán házaspárt Berettyószéplakon. Január 11-én **Orbán Olga** testvérnőnk koporsójánál álltunk. A rossz idő ellenére is sokan eljöttek a gyászistentiszteletre. A Jel 14:13 alapján Papp László, a gyülekezet korábbi lelkipásztora magyar és román nyelven mondott vigasztaló üzenetet. Nagy István lp. Szilágynagyfaluból a Zsolt 73:23-26 alapján hirdette az igét.

Orbán Olga 1939-ban született Nagyfaluban, Király Sándor és Benedek Erzsébet gyermekeként, '55-ben alámerítkezett Ozsváth Ferenc lp. által, '59-ben kötött házasságot Orbán Károllyal, és lett a széplaki gyülekezet tagja. Házasságukat Isten három fiúval áldotta meg, név szerint: Károly, Sanyi és Barna. Utolsó éveiben türelemmel hordozta betegségét, panasz nélkül ragaszkodott Istenhez. Január 8-án az Úr jónak látta, hogy magához szólítsa gyermekét.

Orbán Károly temetése március 2-án volt, igét hirdetett Fekete Csaba helyi lelkipásztor és Nagy István lp. Nagyfaluból (2Kor 4:16-5:10). Előbb emlékeztünk a nekrológ felolvasásával, majd igyekeztünk szembenézni és elfogadni a megváltozhatatlant. Az 1Thessz 4:18 vigasztalt az örökkévalóság reménységével. Testvérünk 1936. szeptember 17-én született. 1950-ben pecsételte meg hitét az alámerítésben Szabó Károly által. 55 évet élt házasságban, békében és kölcsönös szeretetben, szorgalmasan dolgozva. Felesége elvesztése után is ragaszkodott Istenhez, még többet imádkozott gyermekeiért, unokáiért, és készült a viszontlátásra. Nem kellett sokat várni erre, hisz február 28-án átment az örökkévalóságba. Mindkét gyászistentiszteleten nagyon szépen szolgált egy összevont ének- és zenekar. *(Nagy István)*

Május 7-én kísérté el utolsó földi útjára a család, valamint az arad-belvárosi baptista gyülekezet **Lipták Imréné Máriát**. A temetőkertben Simon András lp. a Galata 6:7-10 igeszakasz alapján szólt a megjelentekhez, majd a nyitott sírnál a Jn 14: 19-20-ból merített gondolatok jelentették a megnyugvás és vigasztalás balzsamos szavait. Mindkét helyszínen alkalmi énekekkel a gyülekezet énekkara szolgált. Testvérnőnk 1936-ban Bukarestben látta meg a napvilágot. Hamar megkóstolta az árvaság kenyerét, hiszen alig töltötte be a hét évet, amikor édesanyját az Úr magához szólította. Édesapja feladva fővárosi munkahelyét Aradra költözött, ahol megtalálta azt az Isten-áldotta személyt, aki felvállalta a három kis árva gyermek felnevelésének nemes feladatát. A család később még három gyermekkel szaporodott. Rövidesen beépültek az aradi magyar baptista gyülekezetbe,

ahol a gyermek Mária hite és gyülekezeti tevékenysége szépen kibontakozott. Nagyon szerette a különböző szolgálatokat: a szavalást, játszott a pengetős zenekarban, valamint szolgált a gyülekezeti énekarban. 1956-ban házasságot kötött Lipták Imrével. Isten egy leánygyermekkel áldotta meg őket, valamint később öt unoka és négy dédunoka érkezésének örvendhetek. Testvérnőnk, amíg egészsége megengedte, igyekezett hűségesen látogatni a gyülekezetet, képességének megfelelően támogatni a családot, mindezek mellett türelemmel gondozta mozgássérült férjét. *(Bátkai Sándor)*

Debre Jolán 2014. december 3-án költözött Teremtőjéhez, akinek szentelte életét, 76 évesen, felkészülten érte a hazahívó szó. A temetési istentiszteleten Simon András aradi lelkipásztor, és Borzási István szolgált (Jn 14:1-6, 1Thessz 4:13-18). Testvérnőnk hívó szülők – Kulcsár Zsigmond és Juliánna – gyermekeként látta meg a napvilágot 1938. augusztus 31-én Szilágyperecsenben. Öten voltak testvérek, szüleikkel a helyi baptista közösséghez tartoztak. 14 évesen bekerült a '58. január 25-én kötött házasságot Debre Mártonnal, két leányuk és három fiuk született. 2013. január 27-én maradt özvegyen és költözött leányához Dunakeszire (Mo.). A távolság ellenére is figyelemmel kísérte gyülekezetünk életét, az istentiszteletek internetes közvetítése által. Betegségét türelemmel viselte, készült az örökkévaló hazába. Gyermekeiért, unokáiért sokat imádkozott, hisszük, hogy imái nem hullnak a porba. Emlékét szívünkben megőrizzük! „*Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg!*” (Jel 14:13) *(B.I.)*

Ifj. Józsa Bálintot (51) az Úr április 18-án egy munkabaleset által szólította hirtelen magához. A temetésen, a nagy számú gyászoló gyülekezet előtt Gál Győző lp. hirdette Isten igéjét (Mt 24:42-44), majd a helybeli Nagy Bálint és a varsolci Fazakas Sándor református lelkipásztorok szóltak. Gyülekezetünk ének és zenekara mellett a református énekkar is megemlékezett egy énekkel. A temetőkertben Bándi Sándor erkei lelkipásztor imádsága után Gál Sándor ref. püspöki kancellár hirdette az igét a Préd 3:1-15 alapján. Bálint 1963. július 16-án született id. Józsa Bálint és Gergely Katalin első gyermekeként. Szeretett imaházba járni, tehetség volt a zenére, különböző hangszereken játszott, az akkori pengetős zenekar oszlopos tagja, majd karmestere lett. 1978. aug. 27-én volt a bekerítése. 1985. január 2-án kötött házasságot Debre Katalinnal, az Úr négy gyermekkel áldotta meg őket: Bálint, Dávid, Noémi és Jonathán. A Jóisten megengedte, hogy megláthassa első unokáját – Tibor és Noémi első gyermekét, Emmát... A '90-es években aktívan vett részt az ifjúsági munkában, mind a baptista, mind a református egyház keretében. A magánvállalkozás terén sok kihívás (bukás és siker) kísérte, ezek hatással voltak a családra és a gyülekezetre is. Utóbb az építkezés területén tevékenykedett, az Úr anyagilag különösen megáldotta. Vallotta, hogy őt Isten nagyon szereti, ezért hivatásának érezte, hogy szolgáljon anyagiakkal mások felé és az Úrnak. „*Az Úr öl és elevenít, sírba visz és visszahoz. Az Úr szegénnyé tesz és gazdagít, megaláz és fel is magasztal.*” (1Sám 2:6-7) *(Borzási István)*

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Pardi Félix. Felelős szerkesztő: János Csaba. Szerkesztő-tördelőszerkesztő: Szilágyi László.

410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA. E-baptifon: 0735 500 009, e-mail: szeretettlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

Isten, család, nép és a gyülekezet

– A HELYES SORRENDRŐL –

Ahol a családok boldog otthonok, csak ott egészséges a gyülekezet, írta egy korábbi Békehírnökben *Háló Gyula* főszerkesztő... Körülbelül akkor kapja kézhez a júniusi lapszámot az olvasó, amikor a Hargita táborban a *Családi hétvége* zajlik. Öröndetes, hogy tartanak ilyen konferenciát, házásoknak és egyedülállóknak, hiszen a téma minden korban és korosztálynak időszerű.

Rengeteg baj gyökerévé válik, ha a hívő lélek nem érti és nem is akarja megérteni a gyülekezet létezésének lényegét és feladatát. Csak ott van egészséges gyülekezet, sőt egyáltalán Krisztus gyülekezete, ahol a tagok hitükben, jellemükben, személyiségükben fejlődni akarnak, változnak; ahol a családok boldog otthonok, ahol az egyének a mindennapi szűkebb-tágabb környezetük javára élnek.

Mert nem a „gyülekezetenövelkedés” fejleszti az egyéneket és a családokat, hanem épp fordítva: a fejlődő egyének és a boldog családok a feltételei az egészséges és növekvő gyülekezetnek.

Nem mindenki látja, hogy a gyülekezet nem helyettesíti az Úrral való kapcsolat ápolását. Attól, hogy aktívan részt veszek a gyülekezet életében és programjaiban, még teljes igyekezettel kell a gyülekezeten kívül a nap minden órájában az Úrral együtt élnem, együtt járom.

Rengeteg egyéni és családi élet válhat boldogtalanná, miközben ugyanezek a boldogtalan testvérek a gyülekezet élvonalában „szolgálnak”.

Mindig vannak, akik gyülekezeti forgolódásukat elsősorban a magánélet leplezésére, mindennapi kudarcaik, olykor bűneik titkolására használják. Ők teljesen félreértik a gyülekezet lényegét és szerepét.

A helyes sorrend nem lehet ez:

1) Isten, 2) gyülekezet, 3) család, 4) nép.

Mi a gyülekezet lényege?

Mielőtt tovább gondolkodnánk, vegyük szemügyre ezt!

A gyülekezet – Isten országának egyik e földi megnyilatkozása – jelként és eszközként adatott a hívők és nem hívők számára, hogy az Istentől eredendően kapott útmutatásnak végre meg tudjon felelni. Isten országa, ahogy Jézus Krisztus tanít róla, nem egy hely vagy intézmény, hanem az Isten és ember közötti olyan kapcsolat, ahol az ember fel- és elismeri Isten atyai uralmát élete fölött, s annak alá is rendeli magát. Mindez úgy valósul meg, hogy a Jézus Krisz-

tusban való hit által Isten a maga életében részesíti az embert.

Jézus Krisztus annyira központi személye e változásnak, hogy Őrigén azt állította róla, hogy ő maga Isten országa.

Zavart okozhat, ha némelyek úgy vélik, hogy a gyülekezet teljesen vagy nagyrészt azonos Isten országával. Isten országa időben, hatósugarában és jelentőségében is messze túllép a gyülekezet hatókörén. Talán az előzők összemosásából ered az a magatartás, hogy a gyülekezetet olykor az élet csúcsára helyezzük, s ezzel maga a gyülekezet állítódik szembe az élettel.

A gyülekezet célja nem önmaga, épp ezért számbeli növekedése önmagában sosem igazolja létét. Arra rendeltetett, hogy Isten országának jelévé és eszközévé válva azt hirdesse, abba meghívjon.

A gyülekezet olykor sok-sok emberi szükségletet betöltő funkciót is ellát. Ilyenek például a közösségbe fogadás, a diakóniai segítség, a gyógyítás, az oktatás-nevelés stb. Ezek végzése kelteheti azt az érzetet, mintha a gyülekezet képes lenne helyettesíteni a családot és a nagyobb emberi közösséget, a népet, a nemzetet. Nagyon nagy baj azonban, ha helyettesítőjükké is válik. A gyülekezetnek a Krisztus szerinti mindennapi életet kell segítenie.

Mi tehát a helyes sorrend?

1) Isten, 2) család, 3) nép, melyek megélését segíti a gyülekezet.

És miért ez a sorrend? Isten az első, mert ő a legfontosabb lény az ember számára. Ahol nem így van, minden más értékrend is fölborul, végül minden értelmetlenné válik. Így szól a legfőbb parancs: „Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből!” (5Móz 6,5)

A második a család a házasság alapítása óta, mert ez a legfontosabb Istentől rendelt emberi közösség. Így olvassuk az Írásban: „a férfi elhagyja apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek egy testté” (1Móz 2,24). Ha a családban nem tudunk igaz emberek lenni, akkor ez másutt is kérdéses. Ha ott nem vagyunk hűségesek a többiekhez, akkor hogyan lennénk képesek másutt. Mert aki a kevésen hűtlen, ki bízna rá többet? Aki a családi életben megbukik és nem is akar felkelni, vagy a családi létet leértékeli, annak komolyan lehet-e venni tágabb közösségekben való forgolódását? A családdhoz hűségesnek lenni, a család harmonikus és egészséges fejlődésén munkálkodni minden családtag kötelessége, de csupán az Úr tehet erre alkalmassá.

A harmadik a nép, a nemzet a sorban Bábel óta. Elfogadhatatlan, hogy bárki a nép, a nemzet rovására legyen jobb gyülekezeti tag vagy szolgálattevő. Nem az egyén, a család és a nemzet egyháziasítása, gyülekeztetése a feladat, hanem a gyülekezet rendeltetett arra, hogy tagjai jobb emberek, jobb családtagok és jobb polgárok legyenek Isten országának részeiként. A gyülekezetnek az életre kell felkészítenie, s nem onnan kivonni tagjait.

Nem gyülekezet-szakértők gyarapítása a feladat, hanem az élet szolgálata. Nem családbarát- vagy nemzetbarát-gyülekezetek kellenek, ahol az ember mégis a gyülekezetet szolgálja, hanem olyan gyülekezetek, melyek az egyéneket, a családokat és a nemzetet szolgálják, hogy azok képesek legyenek úgy élni, mint amire Isten elhívta őket. (2007. november 11-i szám.)

HÁLÓ GYULA